

Kapitola druhá

Když sešla Laura dalšího rána do kuchyně na snídani, její maminka a Max už byli vzhůru. Podivila se, že její bratr sedí mamince na klíně, protože od té doby, co mu bylo šest, tvrdil, že je to pro malé děti.

„Noční můra,“ odezírala jí ze rtů Laura přes Maxovu kudrnatou hlavičku. Chápavě kývla a pohládila Buddyho, Maxovo štěně bernského salašnického psa, který seděl u stolu, a posadila se k nim.

„Lauro,“ obrátil se na ni Max, zatímco si nalévala mléko do cereálií. „Věříš na duchy?“

„Ne,“ odpověděla mu překvapeně. „Proč?“

„Protože kousek od potoka je strom a na něm dům a všichni říkají, že tam straší,“ vysvětlil jí.

Paní Fosterová se zamračila. „Tak o tom se ti zdálo?“ Max přikývl.

„Ale miláčku,“ chlácholila ho paní Fosterová a posadila si ho na klíně tak, aby jí viděl do očí. „Duchové neexistují.“

„Ale Mark a David říkají, že jednoho viděli,“ trval na svém Max. „Měl bílou barvu a létal vzduchem u domu na stromě a vydával zvuky,“ dodal a vypadal skutečně vyděšeně.

„Ach Maxi,“ utěšovala ho paní Fosterová. „To byl nejspíš jenom nějaký pták. Kluci si jenom *mysleli*, že je to duch.“

„Jasně, máma má pravdu. Duchové ani nic podobného neexistuje,“ přidala se Laura.

Jenže Max vůbec nevypadal, že by ho přesvědčily.

„Chceš se jít po škole projet do lesa, Lauro?“ zeptala se její kamarádka Mel, když o přestávce vyšly ze třídy.

„Rozhodně,“ odpověděla jí Laura.

Jejich další kamarádka, Jessica, si dlouze povzdechla. „Kéž bych už také měla svého poníka, abych mohla jet s vámi,“ řekla.

Jessičin otec slíbil, že jí ho pořídí o letních prázdninách, jenže ty byly zatím v nedohlednu.

„Můžeš s námi jít i tak,“ navrhla Laura, protože nechtěla, aby si Jessica připadala odstrčeně. „Vezmeš si kolo a budeme se střídat. Můžeš se povozit na Soumrakovi a já zatím pojedu na tvém kole.“

Jessice se rozzářil obličej. „To by bylo báječné!“

V tu chvíli prolítli chodbou tři chlapci z vedlejší třídy. Vyřítili se takovým způsobem, že vrazili do Jessicy, která ztratila rovnováhu a upadla.

„Hej!“ zakřičela na ně rozčíleně Laura, ale to je nezastavilo a se smíchem běželi dál. Vůbec je nezajímalo, jestli je Jessica v pořádku.

„Au,“ vyjekla Jessica a zvedla se ze země.

„Blběčkové,“ postěžovala si Laura při pohledu na ně.

Mel přikývla. „Jmenují Nick, Dan a Andrej. Nick je ten vysoký, Dan ten pihatý a Andrej zase ten kudrnatý. Chodí do třídy s mou sestřenicí Katie. Vyprávěla mi, že jsou doopravdy příšerní.“

„To má tedy pravdu,“ souhlasila Laura, která do té doby neměla čest je poznat.

Její rodina se totiž do města, kde ležel Berouskův statek, přistěhovala teprve před časem, a tak stále ještě neznala ve škole úplně všechny.

Děvčata začala znovu řešit projížďku, kterou měla ten den v plánu.

„Je pořádné horko, tak co kdybychom šly k potoku?“ navrhla Mel.

„Jasně,“ souhlasila Jessica. „Soumrak a Stín se můžou smočit v potoce, to se jim bude líbit.“

Laura si představila Stříbrný potok, malou říčku stékající z hor, a také rozhovor z dnešního rána. „To byste nevěřily, s čím dneska Max přišel u snídaně,“ šklebila se. „Že prý v domě na stromě kousek odtamtud straší!“

Její pobavení ale nikdo nesdílel.

„Jojo, my víme,“ odpověděla vážně Mel.

„Vede k němu cestička od potoka,“ dodala Jessica. „A je fakt strašidelná.“

Laura na kamarádky nevěřičně zírala. „Přece tam doopravdy nestraší, ne?“

Mel zakývala hlavou tak rychle, až jí nadskakovaly kudrlinky.

„Jennifer a Sára šly nedávno kolem a říkaly, že mezi stromy viděly ducha!“

„Vážně?“ vykulila oči Laura, protože si vzpomněla, že Maxovi jeho kamarádi vyprávěli to samé.

„K potoku se ale můžeme dostat i jinudy,“ namítla rychle Jessica. „Nemusíme jít kolem domu na stromě.“

Mel se otrásla. „Nepřiblížila bych se k němu ani za milion.“

„Ani já ne,“ souhlasila s ní Jessica.

Laura nevěděla, co na to říct. Sice na duchy nevěřila, ale vypadalo to, že se obě její kamarádky domu na stromě doopravdy bojí. Co mohl být vůbec zač?

Po škole Laura vyhřebelcovala Soumraka a během toho mu vyprávěla o projíždce k potoku. „Bude to fajn,“ ujistila ho a rukou mu přejela po rozpáleném čele. „Můžeš jít do vody a napít se z ní.“

Soumrak se čenichem otřel o její rameno. I když v podobě poníka nemohl mluvit, Laura věděla, že rozumí všemu, co říká.

V tu chvíli vyběhl z domu její bráška. Zdálo se, že na svou noční můru už dočista zapomněl a byl to zase starý dobrý Max. „Čau Lauro!“ zavolal za ni.

„Kde je Buddy?“ vyzvíдалa, protože ji překvapilo, že ho vidí bez něj.

„Uvnitř,“ odpověděl jí, zabrzdil u Soumraka a pohladil ho. „Chce se mu ležet. Máma říkala, že je na něj venku moc velké horko.“

„Chudák Buddy,“ řekla Laura a vybavila si jeho hustý černý kožich. „Vsadím se, že když je venku takhle, nejradši by si ho sundal jako kabát.“

Max přikývl. „Jdete se projet?“ zeptal se.

„Jedeme s Mel a Jessicou k potoku.“

„Můžu s vámi?“

Laura zaváhala. Sice si chtěla s kamarádkami užít holčičí odpoledne, ale nechat Maxe doma by od ní nebylo vůbec hezké.

„Prosím,“ žadonil.

„Tak jo,“ svolila Laura. „Můžeš jet na kole – jestli ti to máma dovolí.“

„Super!“ zaradoval se. „Půjdu a zeptám se jí.“ Už vybíhal, když vtom se náhle zarazil. „Ale nepojedeme kolem domu na stromě, tam, jak straší, že ne?“ ujišťoval se a zatvářil se ustaraně.

Laura si uvědomila, že se skutečně bojí. „Nepojedeme, neměj strach. I když se doopravdy není čeho bát. Duchové totiž neexistují, víš?“

„Vsadím se, že jo,“ oponoval.

„A já se zase vsadím, že ne,“ uzemnila ho rázně Laura a popadla Soumrakovu uzdu přehozenou přes ohradu. „Jdeš se teda mámy zeptat, nebo mám vyrazit bez tebe?“

„Vydrž! Zeptám se jí!“ řekl a rozběhl k domu.

Chvilku poté už všichni projížděli stinným lesem ke Stříbrnému potoku. Jessica a Max jeli vpředu na kolech a Laura s Mel je následovaly na ponících. Při chůzi se Melin šedavý poník občas dotkl čumákem Soumraka, neboť byli velmi dobří kamarádi.

„To se teda máme,“ řekla Laura s radostí v hlase Mel, když v sedlech zdolávaly písčitou stezku.

Mel přikývla.

„Jessico! Počkejte na nás! Vyměním se s tebou, můžeš jet na Soumrakovi až k potoku,“ zavolala Laura.

„A nazpátek můžeš jet polovinu cesty na Stínovi!“ nabídla Mel.

„Proč nejedeme tudy?“ naváděla Laura Soumraka, který se vydal po malé, zarostlé cestě vedoucí k potoku. „Vypadá to jako zkratka.“